

Bremerhaven i kilka instytutów naukowych Rosji; skatalogowanie (zdygitalizowanie) istniejących dotychczas w zapisie analogowym danych sejsmicznych z obszaru Oceanu Arktycznego. Program ISIRA obejmie też dwa wstępnie rozważane projekty grupy roboczej „Geologia Morza” pod nazwą „system Morza Łaptiewów” i „wpływ wód rzek uchodzących do Oceanu Arktycznego na zmianę klimatu w Arktyce”.

– Rada IASC powzięła decyzję o powołaniu grupy roboczej „Glacjologia Arktyczna”. Z inicjatywy prof. J. Jani (Uniw. Śląski, Sosnowiec), pierwsze spotkanie tej grupy roboczej odbyło się w Wiśle w dn. 18–22 września 1994 r.

Krzysztof Birkenmajer

Polska Akademia Nauk
Instytut Nauk Geologicznych
31-002 Kraków, ul. Senacka 3

XXIII POSIEDZENIE DELEGATÓW SCAR W RZYMIE, SIERPIEŃ/WRZESIEŃ 1994

XXIII Posiedzenie Delegatów SCAR (Scientific Committee on Antarctic Research) odbyło się w Rzymie, na Wydziale Inżynierii Uniwersytetu Rzymskiego, w dniach od 29 sierpnia do 9 października, 1994 r. Ze strony polskiej uczestniczyli: prof. K. Birkenmajer (delegat narodowy, czł. gr. rob. „Geologia” SCAR, sekretarz naukowy SCAR), prof. S. Rakusa-Suszczewski (z-ca delegata narodowego, czł. gr. rob. „Biologia” SCAR) i dr J. Cisak (czł. gr. rob. „Geodezja i Informacja Geograficzna” SCAR).

W pierwszym tygodniu (29 VIII – 2 IX) odbyły się posiedzenia grup roboczych i formalne spotkanie COMNAP (Council of Managers of National Antarctic Programmes). Posiedzenia delegatów przypadły na drugi tydzień (5–9 IX).

Nowymi członkami stowarzyszonymi SCAR zostały: Bułgaria (z datą wejścia 5 III 1995), Kanada i Ukraina. Dr R. M. Laws (Wlk. Brytania) zakończył swoją kadencję jako prezydent SCAR. Na kadencję 1994–1998 Prof. A. C. Rocha-Campos (Brazylia) został wybrany prezydentem, zaś Prof. O. Orheim (Norwegia) i Prof. P. Quilty (Australia) wiceprezydentami. W grupie specjalistów GOSC (Group of Specialists on Cenozoic Palaeoenvironments of Southern High Latitudes), na miejsce prof. K. Birkenmajera został wybrany doc. A. Gaździcki.

Dużym modyfikacjom został poddany program i budżet grupy specjalistów GLOCHANT (Group of Specialists on Global Change in the Antarctic). Obecnie nie przewiduje się stworzenia specjalnego funduszu wspomagającego ten program, natomiast powołano biuro projektu zmiany globalnej w Antarktyce, któremu siedziby udzielił Uniwersytet w Hobart (Tasmania).

Z zadowoleniem przyjęto fakt akceptacji przez XVIII Posiedzenie Państw–stron Układu o Antarktyce (Kyoto, 1994) wniosku w sprawie ochrony cennych pod względem naukowym, antarktycznych okazów geologicznych, takich jak skamieniałości, meteoryty, minerały i in. Wniosek ten został zgłoszony przez K. Birkenmajera na zebraniu gr. rob. „Geologia” SCAR, a następnie uzyskał rekomendację w czasie XXII Posiedzenia Delegatów SCAR w Bariloche, Argentyna (1992 r.).

Krzysztof Birkenmajer

Polska Akademia Nauk
Instytut Nauk Geologicznych
31-002 Kraków, ul. Senacka 3

**EUROPEJSKA KONFERENCJA NA TEMAT
WIELKICH WYZWAŃ W BADANIACH OCEANU
I REJONÓW POLARNYCH,
BREMEN, WRZESIEŃ, 1994**

Europejski Komitet d/s Nauk Oceanologicznych i Polarnych, ECOPS (European Committee on Ocean and Polar Sciences), zorganizował w dn. 12–16 IX 1994 r. w Bremen konferencję n/t „Wielkie Wyzwania Naukowe w Badaniach Oceanu i Rejonów Polarnych” (Grand Challenges in Ocean and Polar Sciences). Organizatorem spotkania był Instytut Wegenera w Bremerhaven (prof. M. Tilzer), zaś przewodniczącym konferencji prof. G. Hempel, przewodniczący ECOPS.

Komitet Badań Polarnych PAN był reprezentowany przez trzech członków prezydium: prof. K. Birkenmajer (przewodniczący), prof. S. Rakusa-Suszczewski (z-ca przewodniczącego), doc. A. Gaździcki (przewodniczący Komisji Badań Antarktyki KBP PAN). Ponadto, z ramienia Instytutu Oceanologii PAN uczestniczyli: prof. J. Dera (dyrektor), prof. C. Druet i doc. J. M. Węsławski.

W konferencji uczestniczyli przedstawiciele 20 krajów europejskich: Austrii (1), Belgii (5), Danii (4), Estonii (1), Finlandii (3), Francji (12), Grecji (2), Hiszpanii (5), Holandii (16), Islandii (2), Litwy (1), Niemiec (157), Norwegii (10), Polski (6), Portugalii (2), Rosji (18), Szwecji (5), Szwajcarii (1), Wlk. Brytanii (23) i Włoch (6). Ponadto uczestniczyli przedstawiciele USA (2), Europejskiej Fundacji Naukowej (ESF: 5) i międzynarodowych organizacji, takich jak IASC (International Arctic Science Committee), SCAR (Scientific Committee on Antarctic Research), IOC (International Oceanographic Commission), UNESCO i in.

Podjęto pięć programów strategicznych:

1. Operacyjne prognozowanie zmian w oceanie światowym i morzach szelfowych (Operational Forecasting of the Ocean and Coastal Seas). Program ten ściśle zazębia się z projektem Oceanu Arktycznego (3), a obejmuje też m.in. Ocean Południowy i jego morza szelfowe;